

- Kakvih pedeset tisuća — odgovori Dujam.
- A u gradu?
- Što je moglo biti u gradu, po Bogu braćo! Ako se dobro sjećam, što mi je stric pripovijedao, kad smo ono dobili smrtovnicu pokojnoga oca, a ta je došla nakon više godina, u gradu Famagosti nije bilo više od sedam hiljada ljudi pod oružjem.
- Premalo! — uzdahne Božo.
- Pa što mislite, kakova je bila opsada? Naš se Split ne bi održao ni tri dana, a Famagosta je odbijala juriše kakova četiri tjedna!
- To su bili junaci! — klikne Marko.
- Kao oni naši Zrinovića bana! — dodaje Božo.
- Ne, tako, braćo! Zrinović je bio jedan na svijetu! Njega eto slavi i malo i veliko, a ime mu se pronosi svuda, gdje se hrvatski pjeva. Bio sam momčić, kad je ono Zrinović poginuo, pa ga eto već u pjesmi pjevaju, a i sami Turci s poštovanjem njegovo ime spominju.
- To je istina! — potvrdi Božo. — Samo ne znam je li istina da ga je izdao car Maksimilijan, koji je mogao, jer je imao na okupu silnu vojsku, da mu u pomoć priteče, a nije htio, već je žrtvovao najvećega kršćanskoga junaka. A zašto? Neka dragi Bog znade, ali Zrinović je najveća dika od Hrvata! Ali, bilo je junaka i u Famagosti! Promislite, stric kanonik mi je kazivao, da su Turci sasuli u taj nesretni grad preko stopedeset hiljada taneta!
- Strašan broj!
- A ona je šaka ljudi ipak odolijevala!
- Odolijevali su jadnici, doklegod nije počeo harati glad, i dokle im nije ponestalo praha i olova. Tad su istom počeli pomišljati na predaju.
- A Turci?
- Turci su im dozvolili, da pod oružjem ostave grad.
- Bogme su i zaslužili!
- Je li otac tad već bio poginuo?
- Nije. Ali kad je trebalo izručiti Turcima ključeve od grada, nastade nesporazumak.
- Zbog čega?
- Toga vam ja ne znam. Samo znadem, da su tu priliku ulovili i izrabili martolozi, pa su zametnuli kavgu s našima. Iz kavge se porodila tučnjava, a ova se izvrgla u pravu bitku; a tad su ti razbojnici sasjekli veći dio kršćana. Eto, tada je zaglavio i moj ubogi otac.